

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **D.M.**, proti žalované: **Vysoká škola ekonomická v Praze**, se sídlem nám. Winstona Churchilla 4, 130 67 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí rektora Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 22.11.2010, čj. P977/SP-JS/F3/2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o přezkum rozhodnutí Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 29.9.2010, kterým byl žalobci, podle zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o vysokých školách“), ve znění změn a doplňků, článku 24 platného Statutu Vysoké školy ekonomické v Praze, Rozhodnutí rektora ze dne 23.2.2010 a na základě trvání žalobcova studia evidovaného v systému Sdružené informace matrik studentů Ministerstva školství mládeže a tělovýchovy, stanoven poplatek za překročení standardní doby studia zvětšené o jeden rok ve výši 21.000,- Kč, a to za dalších započatých šest měsíců studia počínajících dnem 26.9.2010.

Žalobce v úvodu žaloby uvedl skutkové okolnosti případu: Žalobce se dne 1. září 2008 stal studentem Vysoké školy ekonomické, Fakulta podnikohospodářská, studijní program: B6208 Ekonomika a management, obor Arts management v prezenční formě studia. Z ekonomických důvodů žalobce podal žádost o přerušení studia, které bylo rozhodnutím děkana o přerušení studia na VŠE ze dne 24. října 2008 vyhověno a od tohoto data tedy v souladu s § 54 odst. 2 zákona o vysokých školách pozbyl status studenta. V průběhu doby přerušení nedošlo ke změně časových a ekonomických možností žalobce, který se proto rozhodl ve studiu u žalované nepokračovat a právo na opětovný zápis nevyužít. Dne 11. října 2010 však bylo žalobci doručeno Rozhodnutí o poplatku za delší dobu studia č.j. 977 /SP-JSIF3/2010 dne 29. září 2010 (dále i jako "rozhodnutí o poplatku"), ve kterém se mu

stanovuje povinnost uhradit poplatek za překročení standardní doby studia zvětšené o jeden rok ve výši 21.000 Kč za dalších započatých šest měsíců studia počínajících dnem 26. září 2010. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že dle informačního systému Sdružené informace matrik studentů Ministerstva školství mládeže a tělovýchovy je žalobce stále veden jako student žalované a doba jeho studia na této instituci dosáhla k 26. září 2010 výše 444 dnů. Žalobce proto musel být s největší pravděpodobností žalovanou opětovně zapsán do studia bez jeho vědomí a vůle, přičemž se o této skutečnosti dozvěděl právě až doručením rozhodnutí o poplatku.

Žalobce se v podané žalobě domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí z následujících důvodů:

Žalobce především namítá nesprávný výklad a posléze z toho se odvíjející nesprávnou aplikaci ustanovení článku 6 se v odst. 4 a 5 Studijního a zkušebního řádu Vysoké školy ekonomické v Praze pro studium v bakalářských a magisterských programech ze dne 28. června 2007 (dále pouze jako "SZŘ"), o který žalovaný své rozhodnutí opírá. Žalobce uvádí, že SZŘ byl v žalobcově případě vyložen tak, „že právo na opětovný zápis neexistuje, nýbrž osoba je oprávněna pouze požádat o prodloužení doby přerušení a při nepodání žádosti dochází k automatickému zápisu, který provede autoritativně studijní referentka.“ V této souvislosti znovu žalobce upozorňuje, že v Rozhodnutí o přerušení studia byl upozorněn pouze na skutečnost, že *"uplynutím doby, na kterou Vám bylo povoleno přerušení, Vám vzniká právo na opětovnou registraci a zápis do studia dle celoškolského harmonogramu."* Na možnost jakéhosi automatického zápisu žalobce upozorněn nebyl, přičemž tato skutečnost ze SZŘ výslovně nevyplývá, což bylo pravděpodobně důvodem, proč byl tento interní předpis ve smyslu § 36 zákona o vysokých školách registrován Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy. S ohledem na skutečnost, že zákon z pohledu uplatnění subjektivního práva nečiní rozdíl mezi zápisem do studia a opětovným zápisem do studia, by žalovaná v případě správnosti její interpretace znění zákona o vysokých školách mohla (dovedeno ad absurdum) postupovat obdobným způsobem i vůči uchazečům, kteří splnili přijímací zkoušky, ale neprojevíli zájem o provedení zápisu do studia. Žalobce odkázal na praxi jiných vysokých škol, s tím, že mu není známo, že by některá veřejná vysoká škola v ČR postupovala v případě práva na opětovný zápis obdobným způsobem jako žalovaná. Žalobce má za to, že praxe žalované je i v rozporu s dobrými mravy a se zásadou ochrany dobré víry. Po žalobci je totiž požadována úplata za možnost studovat u žalované, přestože o této možnosti ani nevěděl.

Žalobce se domnívá, že žalovaná postupem, kterým jednostranně a bez žalobcova vědomí provedla opětovný zápis do studia, porušila zákon vydáním nicotného rozhodnutí. Rozhodnutím podle § 67 odst. 1 SŘ správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách. Žalovaná provedením opětovného zápisu žalobci založila práva i povinnosti, pročez se dle názoru žalobce jedná materiálně o rozhodnutí; Platí přitom, že k tomuto úkonu nebyla žalovaná vůbec věcně příslušná, protože zákon o vysokých školách ani žádný jiný vysoké škole obdobnou pravomoc nesvěřuje. Na základě tohoto úkonu provedla žalovaná zápis do matriky studentů a nyní je žalobce v informačním systému Sdružené informace matrik studentů MŠMT veden jako student žalované i v období po 1. září 2009 (tj. v období po skončení přerušení studia). Proti tomuto úkonu přitom zákon o vysokých školách neposkytuje samostatně žádnou možnost právní obrany. Žalobce je toho názoru, že studentem žalované přestal být dnem 24. října 2008, tj. dnem přerušení studia (§ 61 odst. 2 zákona o vysokých školách), a po tomto dni se jím již nikdy platně nestal, jelikož jediným zákonem předvídaným způsobem vzniku statutu studenta po uplynutí doby přerušení

je právě využití práva na opětovný zápis ve smyslu § 54 odst. 2 zákona o vysokých školách. Skutečnost, že SZŘ neobsahuje právní následek v podobě ukončení studia studenta, jenž nevyužil právo na opětovný zápis (jak tomu je u studijních a zkušebních řádů jiných vysokých škol), nemůže být přikládána k tíži žalobci, protože za kvalitu a zákonnost interních předpisů vysoké školy jsou odpovědné pouze její kompetentní orgány. Žalobce za účelem prokázání skutečnosti, že jeho studium u žalované z materiálního hlediska trvalo pouze do zahájení doby přerušení studia (tj. od 1. září 2008 do 23. října 2008) uvedl, že si v období po přerušení nikdy nezapsal jedinou zkoušku ani předmět. S ohledem na přerušení nebyl nikdy ani držitelem průkazu studenta.

V druhém okruhu žalobních námitek žalobce popisoval jednání vysoké školy, která dle názoru žalobce neposkytovala žalobci dostatečnou součinnost, poukazoval na to, že vysoká škola svým jednáním vůči němu dlouhodobě postupuje v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů stanovenými v §§ 2 - 8 SR (žalovaná je jimi vázána s ohledem na znění § 177 odst. 1 SR), obzvláště s principy tzv. dobré správy, a uvedl, že nynější právní spor je způsoben tím, že žalovaná nejprve v rozhodnutí o povolení přerušení o této možnosti opětovného zápisu žalobce nepoučila a později nepovažovala za nutné při provádění opětovného zápisu do studia na tento významný právní úkon žalobce upozornit ani prostřednictvím elektronické pošty. Žalovaná nereaguje na žádné výzvy k neformálnímu hledání smíru, ani na formální právní úkony, u kterých má žalobce zákonem garantovaný nárok na odpověď. Takto žalovaná neshledala odpovědi hodný dopis žalobce ze dne 26. října 2010 ani žádost o přezkoumání zákonnosti správního aktu ze dne 26. října 2010. Žalobce se v zákonné lhůtě nedočkal ani odpovídající reakce na žádost o informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění platných předpisů (dále jen „ZSPI“). V tomto případě žalovaná absolutně ignorovala lhůty k poskytnutí informací stanovené uvedeným zákonem a žadateli za částku 688,80 Kč z požadovaných informací poskytla pouze tabulku o šesti řádcích. Přestože žalobce v reakci na další svérázně protiprávní postup žalované podal prostřednictvím žalované stížnost k MŠMT ve smyslu ustanovení § 16a ZSPI, je velmi pravděpodobné, že žalovaná toto podání určené jinému subjektu ani nepostoupila. Žalobce však v této věci již na další upozorňování žalované na protiprávnost jejího konání rezignoval a tyto skutečnosti uvádí pouze pro ilustraci přístupu žalované ke svým právním povinnostem.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě k prvnímu okruhu žalobních námitek uvedla, že dne 24.10.2008 podal žalobce žádost o přerušení studia na dobu od 24.10.2008 do 1.9.2009. Žalovaná přípisem ze dne 24.10.2008 povolila žalobci pro jím uváděnou a požadovanou dobu přerušení studia. Žalovaná poukázala na znění čl. 6 odst. 4 Studijního a zkušebního řádu VŠE (SZŘ), podle kterého, pokud osoba, již bylo přerušeno studium, nepožádá před koncem přerušení studia o prodloužení tohoto přerušení, stává se opět studentem dnem opětovného zápisu do studia podle § 54 odst. 2 a § 61 odst. 1 zákona o vysokých školách. Dále žalovaná uvedla, že podle § 61 odst. 1 zákona o vysokých školách se uchazeč se stává studentem dnem zápisu do studia; osoba, které bylo studium přerušeno, se stává studentem dnem opětovného zápisu do studia, přičemž podle článku 12 odst. 2 SZŘ se semestrální předměty se zapisují v termínech stanovených v harmonogramu akademického roku. Žalovaná zdůraznila, že je v daném případě tedy třeba rozlišovat zápis do studia od zápisu semestrálních předmětů. Žalobci bylo na základě jeho žádosti povoleno přerušení studia na dobu, kterou sám požadoval. Po uplynutí této doby se automaticky stal opět studentem VŠE resp. FPH VŠE. Skutečnost zapsání předmětů pro daný semestr je pak na vůli studenta, a to se všemi důsledky z toho plynoucími včetně prodloužení standardní doby

studia a s tím následně související povinností hradit poplatky za delší dobu studia dle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách.

K věci ukončení studia žalovaná uvedla, že žalobce po nástupu do 1. semestru studia získal 216 kreditových poukázek pro absolvování studia (dle č.8 odst. 4 studijního zkušebního řádu). S ohledem na dobu nástupu ke studiu tj. 1.9.2008 a dobu přerušení studia hned v prvním semestru od 24.10.2008 do 1.9.2009, nebyl mu tento započten a žalobce de facto s počtem 216 kreditů nastoupil ke studiu od 1.9.2009. Za zimní semestru akademického roku 2009/2010 si žalobce nezapsal žádný předmět, a proto mu bylo po ukončení tohoto semestru odečteno 20 kreditů; do letního semestru akademického roku 2009/2010 pak nastoupil s počtem 196 kreditů, tedy ještě dostatečným počtem kreditů pro absolvování zvoleného studijního programu. V letním semestru akademického roku 2009/2010 však nezískal žádný kredit. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil studijní požadavky, bylo mu rozhodnutím děkana FPH VŠE podle § 56 odst. 1 písm. b) a § 68 odst. 3 písm. g) zákona o vysokých školách studium ukončeno. Den ukončení studia je dne, kdy rozhodnutí o ukončení studia nabylo právní moci. Rozhodnutí o ukončení studia zn. 73629 ze dne 6.10.2010 bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 18.10.2010, a protože nepodal žalobce návrh na jeho přezkoumání, nabylo toto rozhodnutí právní moci dne 18.11.2010; tímto dnem přestal být žalobce studentem VŠE. Ve věci ukončení studia, které žalobce nyní rozporuje, však tento nevyužil všechny zákonné možnosti, které v dané věci měl, tj. nepožádalo přezkoumání rozhodnutí o ukončení studia ani případně následné přezkoumání ve správním soudnictví. Nesouhlas s ukončením studia rozporuje až za situace, kdy mu byl vyměřen poplatek za delší dobu studia. Žalovaná je toho názoru, že poplatek za delší dobu studia stanovený žalobou napadeným rozhodnutím byl vyměřen po právu stejně tak, že studium žalobce bylo ke dni 18.11.2010 ukončeno v souladu se zákonem i vnitřním předpisem VŠE; navíc žalobce se již nemůže úspěšně domáhat právní cestou neplatnosti rozhodnutí o ukončení studia, když lhůta pro toto uplatnění uplynula.

Ohledně podané stížnosti žalobce žalovaná uvádí, že v případě podání stížnosti žalobce žalované na vyřizování žádosti o informace. Žalovaná konstatuje, že ze strany vysoké školy bylo postupováno v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, v platném znění a vnitřní směrnici SR 10/2007 Poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím. Na základě žádosti žalobce ze dne 26.10.2010 byla žalobci žalovanou resp. jejím pracovištěm Oddělením kontroly, informací a stížností poskytnuta informace dopisem ze dne 3.1.2011 čj. 9017/116-01/11. Stížnost žalobce a její vyřízení není podkladem pro toto řízení, pouze může sloužit pro dokreslení situace.

V závěru žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud věc projednal a rozhodl ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., aniž by nařizoval jednání, poté co s tímto postupem účastníci projevíli souhlas.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce ke dni nástupu do bakalářského studijního programu na Fakultě podnikohospodářské VŠE v Praze (dále jen FPH VŠE), prezenční formy tj. k 1.9.2008 již studoval na jiné vysoké škole, to znamená, že z předchozího studia se mu do celkové doby studia započítalo 1 017 dnů, když v době od 1.9.2003 do 1.1.2007 (se

započtením přerušení studia od 14.6.2006 do 1.1.2007) studoval na Právnické fakultě UK v Praze, kde mu bylo studium pro nesplnění požadavků ve smyslu § 56 odst. 1 písm. b/ zákona o vysokých školách ukončeno.

Z rozhodnutí o přerušení studia, vyplývá, že po nástupu na FPH VŠE měl žalobce přerušeno studium od 24.10.2008 do 1.9.2009.

Dne 29.09.2010 bylo vydáno Rozhodnutí o poplatku za delší dobu studia, na základě kterého měl žalobce uhradit poplatek za překročení standardní doby studia zvětšené o jeden rok ve výši 21.000 Kč za dalších započatých šest měsíců studia počínajících dnem 26. září 2010. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že dle informačního systému Sdružené informace matrik studentů Ministerstva školství mládeže a tělovýchovy byl stále veden jako student žalované a doba jeho studia na této instituci dosáhla k 26. září 2010 výše 444 dnů.

Dne 02.11.2010 bylo Vysoké škole ekonomické v Praze doručena žádost¹⁾, ve které se žalobce domáhal zrušení předmětného rozhodnutí a provedení opravy data ukončení žalobcova, a to ke dni 24.08.2008.

Studium na FPH VŠE bylo žalobci ukončeno ke dni 18.11.2010 pro nesplnění studijních požadavků.

Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno a pro stanovení výše poplatku bylo použito údajů získaných z informačního systému Sdružené informace matrik studentů MŠMT, na základě kterých bylo zjištěno, že žalobce od 01.09.2003 do 01.01.2007 studoval na Právnické fakultě Univerzity Karlovy Praha (do 14.06.2006 do 01.01.2007 přerušeno) Odstudovaný počet dnů činil 1017 dnů. Na základě údajů ze spisu studenta pak započítala žalovaná dalších 444 odstudovaných dnů, neboť od 01.09.2008 žalobce studoval v bakalářském studijním programu na Podnikohospodářské fakultě Vysoké školy ekonomické v Praze (dále jen VŠE) a to do 18.11.2010, kdy mu bylo studium ukončeno pro nesplnění požadavků. V době od 24.10.2008 do 01.09.2009 bylo toto studium přerušeno.

Žalovaná vycházela při svém rozhodování z § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, podle kterého, studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium za každých dalších započatých šest měsíců; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně. Dále žalovaná opírá své rozhodnutí o znění ust. § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách a s čl. 24 Statutu VŠE v Praze, podle kterých je výše poplatku za delší studium stanovena Opatřením rektora. Poplatek za delší studium pro akademický rok 2010/2011 byl stanoven rozhodnutím rektora ze dne 24.02.2010 a to tak, že za prvních započatých 6 měsíců studia je stanoven poplatek za delší studium ve výši 21 000,- Kč, za druhých započatých 6 měsíců studia ve výši 21 000,- Kč a za třetích a každých dalších započatých 6 měsíců studia ve výši 34 500,- Kč.

Žalovaná se vypořádala s námitkou žalobce uvádějící, že studium žalobce bylo ukončeno ke dni 24.10.2008, tak poukázala na znění článku 6 odst. 4 Studijního a zkušebního řádu VŠE v Praze pro studium v bakalářských a magisterských studijních programech (ECTS) ze dne 2. srpna 2007 (dále jen SZŘ), registrovaného MŠMT pod č.j. 18 184/2007-30, podle kterého se osoba, která má přerušeno studium a nepožádá před koncem přerušení o prodloužení tohoto přerušení, stává opět studentem dnem opětovného zápisu do studia. Dnem opětovného zápisu do studia je pak dle čl. 6 odst. 5 citovaného SZŘ první den semestru, který následuje po vypršení přerušení studia.

K námitce žalobce, že měl být na možnost automatického zápisu upozorněn, se v žalobou napadeném rozhodnutí uvádí, že v Rozhodnutí děkana o přerušení studia na VŠE ze dne 24.10.2008 bylo žalobci stanoveno, že po uplynutím doby na kterou mu bylo povoleno

přerušeni studia, mu vzniká právo na opětovnou registraci a zápis do studia, což bylo plně v souladu s ustanovením článku 6 odst. 4 a 5 SZŘ.

O žalobních námitkách soud uvážil takto:

Podstatou první žalobní námitky je nesouhlas s výkladem a posléze z toho se odvíjející nesprávnou aplikaci ustanovení článku 6 se v odst. 4 a 5 Studijního a zkušebního řádu, na základě kterého započítala žalovaná do doby pro stanovení poplatku i období, po které žalobce dle jeho mínění nestudoval tj. po a v „období po přerušeni nikdy nezapsal jedinou zkoušku ani předmět“, a vytýká vysoké škole, že na „možnost jakéhosi automatického zápisu“ žalobce upozorněn nebyl.

Podle § 54 odst. 1 zákona o vysokých školách „Studium ve studijním programu může být za podmínek stanovených studijním a zkušebním řádem i opakovaně přerušeno. Studijní a zkušební řád stanoví nejdelší celkovou dobu přerušeni studia.“

Podle § 54 odst. 2 zákona o vysokých školách: „**V době přerušeni studia není osoba studentem. Uplynutím doby, na kterou bylo studium přerušeno, vzniká osobě právo na opětovný zápis do studia.**“

Podle § 61 odst. 1 zákona o vysokých školách: „Uchazeč se stává studentem dnem zápisu do studia; osoba, které bylo studium přerušeno, se stává studentem **dnem opětovného zápisu do studia.**“

Ust. podle § 63 odst. 3 písm.a) zákona o vysokých školách zakotvuje povinnost studenta hradit poplatek spojený se studiem.

Podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatky za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně.

Studijní a zkušebního řádu VŠE pro studium v bakalářských a magisterských studijních programech uskutečňovaných VŠE v Praze v čl. 6 stanovil, že: ...

„ (3) V době přerušeni studia není osoba studentem. Termín konce přerušeni studia je vždy shodný s koncem semestru.

(4) Pokud osoba, již bylo přerušeno studium, nepožádá před koncem přerušeni studia o prodloužení tohoto přerušeni, stává se opět studentem dnem opětovného zápisu do studia podle § 54 odst. 2 a § 61 odst. 1 zákona.

(5) Dnem opětovného zápisu do studia je první den semestru, který následuje po vypršení termínu konce přerušeni studia. Na studenta se pak vztahují povinnosti aktuálního studijního plánu jeho studijního programu.

(6) Nejvyšší celkový počet semestrů studia přerušeni na základě žádosti studenta je roven počtu semestrů standardní doby studia studijního programu. Nejvyšší celkový počet přerušeni semestrů je roven trojnásobku počtu semestrů standardní doby studia studijního programu.“

Pro stanovení rozhodného data k vzniku povinnosti hradit poplatek za delší dobu studia podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách je tedy nutnost započtení všech předchozích neúspěšných studií. Podle § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách veřejná vysoká škola zveřejní výši poplatků spojených se studiem podle odstavců 1 až 5 pro příští akademický rok před termínem pro podávání přihlášek ke studiu. Výši, formu placení a splatnost poplatků určí statut veřejné vysoké školy. Na akademický rok 2010/2011, v kterém vznikla poplatková povinnost žalobce se vztahuje Opatření rektora vydané dne 23.2.2010, ve kterém byl v odst. 2, stanoven poplatek za delší studium, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok ve výši 21 000,- Kč za prvních započatých 6 měsíců studia. Tato úprava vychází z čl. 24 Statutu. Standardní doba bakalářského studijního programu, který žalobce studoval, činí 3 roky. Ze záznamu informačního systému Sdružené informace matrik studentů MŠMT vyplývá, že doba studia žalobce činila 1460 dnů (3 x 365 dnů tj. standardní doba studia + 365 dnů). Povinnost k úhradě poplatků za delší dobu studia tedy žalobci vznikla ke dni 26.9.2010, když ve výpočtu bylo zohledněno přerušení studia na VŠE v době od 24.10.2008 do 1.1.2009.

Žalobce namítal shodně jako v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana, že po datu 24.10.2008 již na škole nestudoval neboť od 24.10.2008 do 1.9.2009 měl přerušeno studium a po datu 1.9.2009 do studia nenastoupil. Soud důvodům uvedeným v této námitce nemůže přisvědčit, neboť ze znění čl. 6 odst. 4 Studijního a zkušebního řádu VŠE v Praze pro studium v bakalářských a magisterských studijních programech (ECTS) ze dne 2. srpna 2007 (dále jen SZŘ), registrován MŠMT pod č.j. 18 184/2007-30, jednoznačně vyplývá, že pokud osoba, která má přerušeno studium nepožádá před koncem přerušení o prodloužení tohoto přerušení, stává opět studentem dnem opětovného zápisu do studia. Podle čl. 6 odst. 5 citovaného SZŘ je dnem opětovného zápisu do studia je první den semestru, který následuje po vypršení přerušení studia. Žalobce směšuje pojem zápis do studia, který jak vyplývá z čl. 6 odst. 5 SZŘ nastává automaticky, (tedy pokud osoba, která měla přerušeno studium nepožádá o prodloužení přerušeno studia), s pojmem zápis do studia dle celoškolského harmonogramu, podle článku 12 odst. 2 SZŘ, který hovoří o zápisu semestrálních předmětů. Poučení v Rozhodnutí děkana ze dne 24.10.2008 o přerušení studia se vztahovalo na zápis do studia dle celoškolského harmonogramu, jak je v něm výslovně uvedeno. Z poučení vyplývá, že po dobu přerušení není žalobce studentem, z čehož lze dovodit, že po uplynutí doby přerušení se student stává automaticky studentem, a proto má právo se registrovat a zapsat si dle celoškolského harmonogramu jednotlivé předměty. Znění čl. 4 a 5 SZŘ je v souladu se zněním ustanovení. § 54 odst. 1 a 2 a § 61 odst. 1 zákona o vysokých školách, kdy čl. 6 odst. 5 SZŘ specifikuje okamžik opětovného zápisu do studia „*je první den semestru, který následuje po vypršení termínu konce přerušení studia. Na studenta se pak vztahují povinnosti aktuálního studijního plánu jeho studijního programu.*“ Zápis jednotlivých předmětů v rámci harmonogramu akademického roku je právem studenta, ale skutečnost, že si student žádný z předmětů dle celoškolského harmonogramu nezapiše, neznamena, že není studentem, neboť podle § 61 odst. 1 zákona o vysokých školách se uchazeč se stává studentem dnem zápisu do studia a osoba, které bylo studium přerušeno, se stává studentem dnem opětovného zápisu do studia. Nelze se přisvědčit názoru žalobce, že byl do studia zapsán svévolně, po datu 1.9.2009 stal studentem na základě výše uvedených právních předpisů, jejichž zřejmá neznalost ze strany žalobce jakožto tehdejšího studenta nemůže

závěru, že jimi nebyl vázán. Povinností studenta je dodržovat všechny předpisy včetně podzákonných vztahující se na dané studium jinak se vystavuje nebezpečí nepříznivých následků. Na možnost automatického zápisu tedy nemusel být žalobce nijak upozorňován, neboť tato možnost vyplývala z čl. 6 odst. 4 a 5 SZŘ, s kterým se měl žalobce seznámit již při zahájení studia. Opětovný zápis do studia je právní skutečnost, který nastala po naplnění podmínek čl. 6 odst. 5 SZŘ, nešlo o žádné rozhodnutí orgánů vysoké školy, natož rozhodnutí nicotné. Praxe jiných vysokých škol, na kterou žalobce odkazuje není pro daný případ relevantní, neboť podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o vysokých školách orgány fakulty mají právo rozhodovat nebo jednat jménem veřejné vysoké školy ve věcech tvorba a uskutečňování studijních programů týkajících se fakulty. Podle článku 6 odst. 1 Statutu Fakulty podnikohospodářské VŠE (dále jen FPH VŠE) je děkan FPH VŠE představitelem fakulty, tuto řídí, zastupuje a jedná jejím jménem. Podle § 54 odst. 1 studium ve studijním programu může být za podmínek stanovených studijním a zkušebním řádem i opakovaně přerušeno. Ze SZŘ a to čl. 6 je pak jednoznačně stanoveno, že nedošlo-li k prodloužení přerušného studia, uplynutím lhůty po které bylo studium přerušeno, se osoba již bylo studium přerušeno stává opět studentem, se všemi právy i povinnostmi.

Pokud jde o druhý okruh žalobních námitek žalobce soud z podkladů založených v správním spise nehledal žalobcem tvrzený nedostatek součinnosti, pokud se žalobce domáhal svých práv v jiném řízení nemůže být přezkum jejich zákonnosti prováděn v rámci řízení o této žalobě, což se vztahuje jak na řízení o žádosti o informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím i žalobcem zmíněnou stížnost podanou u Ministerstva školství mládeže a tělovýchovy.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný, nemá na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by jí náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. října 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu